

Statečné rozhodnutí

Mie a Paule právě skončila hodina. Obě šly po chodbě a mířily na oběd. Přitom se smály tomu, jak Mia během předchozí hodiny odpověděla učiteli na úplně jinou otázku, než na kterou se ptal.

„Jo, to jsem celá já, pokaždé se mi stane něco takového,“ smála se Mia.

„Rozhodně v tom nejsi sama, mně se dost často stává něco podobného. A to už vůbec nemluvím...“

Paulu však přerušil arogantní hlas. „Copak, něco legračního? Promiňte, že ruším vaši potrhlou zábavu, ale chci mlu-

vit s Paulou. O samotě." Violetta se jako vždy tvářila, že jí patří celá škola a všichni ostatní jsou její poddaní.

Paula se jen nejistě podívala po Mie, ale pak šla dál s Violettou. Když byly z doslechu, Violetta se k ní naklonila a něco jí důrazně začala vykládat. Mia je jen bezmocně pozorovala.

„Co se to tu děje?“ ozval se za jejími zády Vincentův hlas.

„No, nejsem si Paulou jistá. Sice jsme kamarádky, ale... nevím, jak moc jí můžu věřit. Vždycky mám dojem, že je na naší straně, ale strašně snadno se nechá ovládnout Violettou. A ta je tedy pořádně zlá. Zajímalo by mě, jestli je Paula v našem týmu.“

„Jo, v týmu fantastáků,“ zasmál se Vincent.

To už k nim ale Paula mířila.

„Co chtěla Violetta?“ zeptala se jí hned Mia.

„Ale nic, jenom další z jejích vtípků,“ odpověděla Paula a pak vyrazila k jídelně.

Mia s Vincentem se po sobě bezmocně podívali a Mia si tiše povzdechla.

Když se Mia o chvíli později usadila v jídelně a chtěla se pustit do jídla, všimla si, že ji od vedlejšího stolu pozorují dvě spolužačky.

„Tak jak léčíš to šišlání?“ zeptala se jedna z nich.

„Cože?“ nechápala Mia. „Ale vždyť já přece nešišlám.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se spolužačka. „Koluji řeči, že jsi musela chodit na logopedii. A že ještě před rokem jsi mluvila tak, že ti nikdo nerozuměl. A že na tuhle školu tě vzali jen z lítosti, protože na žádné jiné škole tě nechtě-

li přijmout – prý jsi ani nedokázala říct, co vlastně chceš.“

Pak se obě rozesmály. Mia se zvedla, a aniž by cokoli snědla, odešla z jídelny. Tušila, kdo v tomhle všem má prsty. Ale musela se ujistit. Musela najít Vincenta. Chvilí přemýšlela, kde

by mohl být, ale pak se plácla do čela. Její kamarád určitě využil toho, že jsou všichni na obědě, a bude v teď prázdné počítačové učebně. A měla pravdu. Když vešla do místnosti, byl zapnutý jen jeden jediný počítač a u něho seděl Vincent.

„Řekl jsi někomu o mém šišlání?“ zeptala se ho hned, aniž by ho pozdravila.

„Děláš si legraci? Cítím hluboký respekt k lidem, kteří šišlají,“ řekl na to Vincent a dál něco tůkal do klávesnice. „Ale když jsem to nebyl já, tak to musela být...“

„Paula,“ doplnila ho hned Mia, která ji podezírala už od samého začátku. „Já to věděla, pořád dělá, co chce Violetta.“

Však já si ji podám.“ Mia našťvaně vyrazila z místnosti. Rychle proběhla několika chodbami, až se ocitla před svým pokojem. Zhluboka se nadechla a prudce otevřela dveře.

Paula ležela na posteli a četla si knihu, ale když slyšela, jak Mia rozrazila dveře, trhla sebou. „Mio.“

Mia jí na pozdrav neodpověděla a místo toho okamžitě spustila. „Ne že by mi na tom záleželo, ale proč roznášíš drby

o mně a mém šišlá-
ní? Myslíš, že je to
vtipné?“

Ale Paula se netvářila nijak rozpačitě, spíš ublíženě. „Ty

si opravdu myslíš, že bych něco takového udělala?"

„No, já nevím, ale..." zarazila se trochu Mia.

„Neudělala bych to, ano? Jsme přece dobré kamarádky, nebo ne?"

„Myslíš dobré kamarádky jako ty a Violetta?" chtěla vědět Mia.

„Vím, že je Violetta opravdu oblíbená, ale ty se ke mně chováš moc hezky a dobře spolu vycházíme..." tvářila se trochu dotčeně Paula.

„Ale jak mám vědět, že ti můžu věřit?" chtěla po ní odpověď Mia.

„Hádám, že ti to musím dokázat, že? Dobře, dokážu, však já už něco vymyslím," pronesla rezolutně Paula, vstala

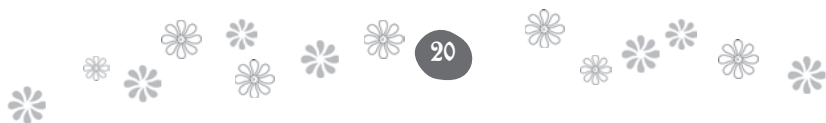
a rychle odešla z pokoje. Na Miu se přitom ani nepodívala.

Mia chvíli mlčky koukala na zavřené dveře. Z přemýšlení ji ovšem vyrušil náramek, který začal modře zářit. „No konečně,“ pomyslela si a hned se vrhla k batohu, který předtím položila vedle postele a v němž měla svoji knihu. Kromě ní si vzala i malé zrcátko a pustila se do luštění.

„Tak fajn, to bych měla. S Paulou si budu hlavu lámat později, teď musím pomoci Centopii,“ řekla si sama pro sebe a zmáčkla modře svítící kámen na náramku.

„Ahoj Mio, řekni heslo.“

Mia se zhluboka nadechla a pečlivě,

aby nic nepopletla, začala pomalu odříkávat heslo.

**„Poklad tě občas zradí,
hledej kapradí,
kde si malý hraje.“**

Když se kolem ní začal točit zlatý vír, věděla, že se jí to povedlo.

„Ahoj Centopie, ať se stane cokoli, určitě to bude příjemnější než tyhle školní drby,“ stačila ještě říct Mia, ale pak už cítila, že ji uchopil zlatý vír a ona se proměňuje v elfku.

